

Rožle se je domislil vsega tega. Vesel je bil tako, da je prepeval na glas. Pozabil je, da ga je Pehta pošteno premikastila, pozabil na vs svoj strah in samo tega se je zavedal, da je Mojca še živa in da je doma na varnem. Nič več ga niso ščemela ušesa in tudi lasje ga niso več boleli. Veselo je skakal po senožeti in je prepeval, samo prepeval, da je odmeval njegov glas po molčečih skalah, ki jih je pričel zakrivati večerni mrak. — V tihi koči je premišljal na trdem postgradu še pozno v noč o siroti Mojci in o Kekcu, ki je tako hudo butal ob steno črne kočice na Pehtini senožeti. Pa se je Rožle zasmel, na glas se je zasmel v veliki radosti.

Še preden je zaspal, se je posmejal še enkrat in je rekel: »Oj, Kekec, ta Kekec! Pa kdo bi si bil mislil — hej, kdo bi si bil mislil!«

Naša Boža.

*Naša Božica je mala
dan's zjutraj rano vstala,
šla je v vrtec trgat rož
in zložila jih je v koš.*

*Z njimi pojde v mesto tuje
tamkaj tetica stanuje.
Njej jih dala bo za god,
ji želela vseh dobrot!*

Desanka.

